

Número 50, juliol-setembre 2016

L'Esmuc digital fa una 'L'

Mig centenar de números de la revista de l'Escola

L'entrevista

Entra

Xavi Torres
Carles III

"Sempre tinc Mehdau, Hancock i Jarrett a l'orella, fins i tot a vegades em prohibeixo escoltar-los!"

La música té la paraula

Entra

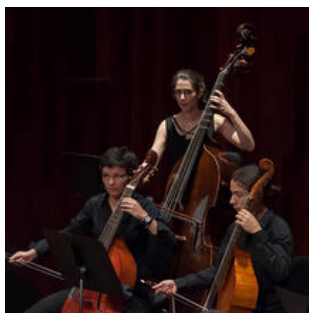

Gràcies al cromosoma
Carles III

Una cançó de Javier Krahe

I l'agenda es va atapeir de música

Entra

I l'agenda es va atapeir de música

Redacció

Grans Conjunts, òpera i més encara

Article

Entra

Les capelles embetumades
Josep Pujol

Aproximació al vilancet 'de negres' del segle XVII

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- L'Esmuc digital fa una 'L'

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

L'Esmuc digital fa una 'L'

Mig centenar de números de la revista de l'Escola

Redacció ED

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

Aquest curs hem estat de celebracions a l'Escola Superior de Música de Catalunya. Si, d'una banda, la institució compleix [quinze anys](#) d'existència; de l'altra la seva publicació periòdica, que és *L'Esmuc Digital*, arriba ara al número 50 en aquestes dates de finals de curs. És una efemèride modesta però també ens n'hem de congratular.

Des dels seus inicis, l'Escola ha volgut tenir un òrgan de difusió de la seva variada activitat. Primer va ser com una [separata](#) dins la *Revista Musical Catalana*, però [des del 2011](#) que es va crear aquesta revista, escrita i gestionada des de la mateixa Escola, amplificada mitjançant la seva presència a [Facebook](#) i a [Twitter](#) (@ESMUCdigital). Precisament pel ressò a les xarxes ens adonem de la incidència que tenim. Per exemple, estem al llindar dels 3.000 seguidors a Twitter, entre els quals moltes personalitats de

la política i de la comunicació, a més de músics, és clar!

Amb la voluntat que sigui la veu de tots, sempre hi hem convidat tota la comunitat educativa, estudiants, graduats, professors i personal no docent. Ho fem des de diversos angles, des dels articles i entrevistes en profunditat, fins a seccions més amables, com [La tònica dominant](#) o [La música té la paraula](#). Seria llarg de llistar els bons treballs de grau o postgrau que han estat ben resumits en els articles d'aquests 50 números, així com les col·laboracions de professors que agraïm des d'aquestes ratlles. També agraïm la participació que curs rere curs van efectuant els estudiants de musicologia a través de l'assignatura *Taller d'escriptura musicològica*, bo i convertint aquest mitjà en el faristol del seu instrument musical que, en el seu cas, és l'escriptura. Des d'aquest curs, a més, hem reorganitzat la secció [Gent Esmuc](#) per tal que sigui encara més col·laborativa i diversa.

En xifres romanes, doncs, hem complert una *ela*. Avui en dia, tanmateix, la *L* ens recorda més els principiants en l'art de la conducció sobre rodes. També ho trobem oportú, perquè ens avisa que hem de agafar sempre el volant amb la il·lusió, fins i tot el nervi, del primer dia.

Comentaris (0)

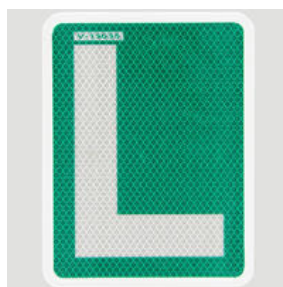
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

• L'Esmuc digital fa una 'L'

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Albert Bover

Un bon intèrpret ha de ser un xaman,
comunicar en un altre pla.

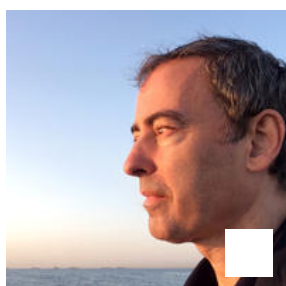

Posa't en contacte

La tònica dominant

Altres publicacions

0

Si sou amants del jazz, per força coneixereu l'Albert Bover. Format en la tradició clàssica a Barcelona i en jazz a Nova York, l'haureu vist tocar als principals festivals i sales de concerts del país, sol o en formació de duo o trio amb altres grans de l'escena jazzística. Hiperactiu a les xarxes i a la vida en general, l'Albert és un lector àvid, un viatger infatigable i un comentarista sorneguer i amè. Entre les seves nombroses activitats, també fa de professor a l'Esmuc.

El principal tret del meu caràcter? Una curiositat omnívora.

La qualitat que més valoro en una persona? Una intel·ligència sensible, afectiva.

El meu principal defecte? Ser tan ruc a vegades, i veure-ho només després.

La meva ocupació preferida? Llegir/fer música, difícil escollir.

El meu somni de benestar? Salut perfecta.

Quina fóra la meva pitjor desgràcia? Haver perdut a la meva mare amb cinc anys. Segurament tindria un caràcter molt diferent.

Què voldria ser? Viure molts anys, 300, 500, i cada 50 anys canviar de vida, professió, país.

On desitjaria viure? A molts llocs al mateix temps, amb un teletransportador sempre a prop.

Quin animal prefereixo? La dona. I no és cap insult. Sóc molt animalista, jo.

Algun so o música que avorreixo? La *bachata*, la tenora i el fil musical.

Quin va ser el primer disc que vaig comprar? *Even in the quietest moments*, de Supertramp, amb el piano nevat a la portada. Recordo molt més, però, el primer que em van regalar, dels pallassos de la tele: *Otro país, otra ciudad* ...

Els meus escriptors preferits? Els que quan estic llegint subratllaria cada pàgina. Canvien molt sovint, ara mateix són Pierre Bergounioux, Adrià Pujol Cruells i Svetlana Alexièvitx.

Els meus personatges de ficció? El narrador proustià, Ulisses, Sherlock Holmes, l'idiota de Dostoievski, Roy Batty, el replicant de Blade Runner, i qualsevol personatge interpretat per Chishū Ryū o Setsuko Ohara als films d'Ozu.

La pel·lícula de la meua vida? Els primers tres minuts de *L'important c'est aimer* amb la Romy Schneider disculpant-se d'estar fent una pel·lícula horrible, dient que ella és una bona actriu, que això ho fa per menjar. Com escriu Baudelaire, l'art és prostitució.

Els meus intèrprets preferits? Els que són com bruixots, com Horowitz que deia que la música està darrera de les notes. Un bon intèrpret ha de ser un xaman, comunicar en un altre pla. El misteri de la música.

Els meus compositors predilectes? J. S. Bach, Gesualdo, T. Monk, Scriabin.

Una musiqueta que no me la puc treure del cap? La publicitat fa molt de mal.

Els meus pintors predilectes? Brueghel el vell, Cézanne, Hieronymus Bosch.

Les meves relacions entre sons i colors (o altres sentits)? No sóc sinestèsic. M'encantaria.

Els meus herois de la vida real? Són anònims, i es desviuen pels altres.

Els meus herois històrics? Una llarga llista de científics i artistes, molt més que reis i generals.

Un disc que m'hagi encantat, darrerament? Ja no se'n fan de discs, quasi.

Un concert inoblidable? Dos: Keith Jarrett trio al Palau a finals dels 80 tocant la *intro* de *My funny Valentine* que surt després a l'*Still Live*, i Fred Hersch tocant *Valentine* al Fòrum al 2011.

Un paisatge preferit? Boscs prepirinencs, més amunt amb pins negres i més avall amb roures, alzines, fagedes i bolets variats.

Els noms que prefereixo? No tinc preferències.

Què detesto més que res? L'estupidesa.

Quins dons naturals voldria tenir? Longevitat, seny, nedar com els dofins i volar com els ocells.

Estat present del meu esperit? Què és l'esperit? Animat, suposo.

Fets que m'inspiren més indulgència? Indulgència em sona a perdonar vides.

Amb quina cançó m'identifico? *Avec le temps* de Léo Ferré: 'Avec le temps va, tout s'en va...'

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre
2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- L'Esmuc digital fa una 'L'

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

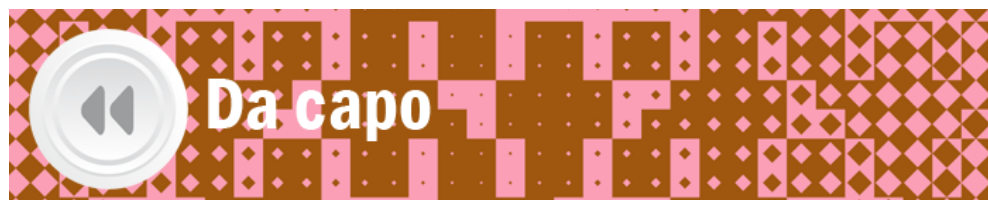
- Número 54, gener 2017

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

Gent Esmuc

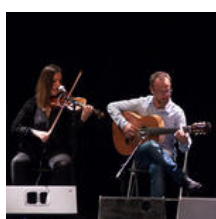

Finalitzat ja el segon quadrimestre del curs, dins d'aquesta secció volem fer un *Da capo* per fer un petit balanç i valoració del que han estat aquests mesos a l'Esmuc des del febrer. Les partitures demanen sovint recomençar per retenir melodies en la memòria i perquè el gaudi es pot renovar en la seva repetició. Doncs per això, som-hi de nou.

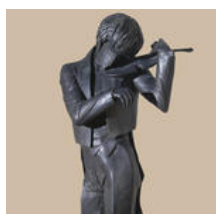
L'Esmuc, de nou al Festival Mixtur

La 5a edició del Festival va comptar un any més amb una col·laboració de l'Escola que es consolida i creix

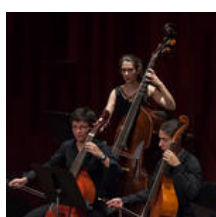
Flamenquíssim

El Concert del Gran Conjunt de Flamenco, sota la direcció del "Bolita"

El violinista, gairebé salvat

L'Esmuc ha col·laborat en restaurar una escultura de Gargallo

I l'agenda es va atapeir de música

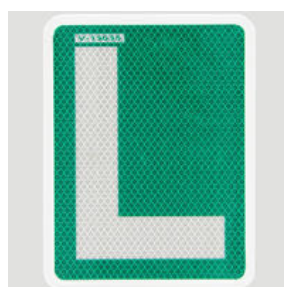
Grans Conjunts, òpera i més encara

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- L'Esmuc digital fa una 'L'

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

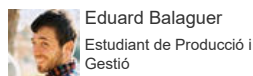
Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

L'Esmuc, de nou al Festival Mixtur

La 5a edició del Festival va comptar un any més amb una col·laboració de l'Escola que es consolida i creix

Eduard Balaguer
Estudiant de Producció i Gestió

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

L'Esmuc, un any més, va estar present al [Festival Mixtur](#), el festival de músiques de recerca i creació multidisciplinària que va celebrar la seva cinquena edició el passat mes d'abril. El festival, doncs, va portar un any més a Barcelona un ampli ventall de propostes de música contemporània i experimental, amb un total de 18 concerts acompanyats de tot un seguit de propostes divulgatives i pedagògiques que buscaven apropar la nova creació a tots els públics, des del sector professional a les noves audiències. Amb un nou format en xarxa, el Festival Mixtur va continuar l'activitat a la seva seu habitual, la fàbrica de creació de Barcelona Fabra i Coats però establint col·laboracions amb alguns dels principals equipaments culturals de la ciutat, com el Palau de la Música Catalana, L'Auditori o la Fundació Tàpies.

Un dels pilars del festival és el seu [Taller de Composició i Experimentació Sonora](#), un projecte que busca d'oferir tant a estudiants de composició de nivell mig i superior com a compositors la possibilitat de treballar durant els dies del festival amb un compositor de prestigi, així com amb un grup instrumental professional. L'Esmuc va tornar a estar present en aquesta nova edició donant forma a la participació del compositor Ondrej Adámek com a professor d'aquest taller, a més de la participació al projecte educatiu de l'escola amb un programa de pràctiques per als alumnes, que, més enllà de tenir descomptes al festival, podien assistir d'oients a diverses de les sessions formatives del festival. A més, tal com s'ha produït des d'edicions anteriors, la col·laboració del festival amb l'Escola també inclou la presentació de projectes finals dels estudis de composició dins del marc del festival. Des d'una perspectiva més logística i de producció, també, l'Esmuc va contribuir al festival cedint instruments de percussió i material d'escena per a alguns dels concerts del festival i facilitant tota la conseqüent coordinació.

És amb aquesta intenció de col·laboració i intercanvi que el festival i l'Esmuc estan preparant un conveni marc que consolidi i enforteixi el vincle, amb els objectius de promoure relacions de caràcter acadèmic, artístic i cultural en l'àmbit musical, desenvolupar activitats de docència, recerca i documentació en matèries d'interès comú per ambdues institucions, fomentar l'intercanvi recíproc d'informació sobre temes d'investigació, documentació, publicacions i d'altres d'interès per a ambdues institucions; i fomentar el debat i intercanvi d'experiències sobre tots aquells temes que puguin beneficiar ambdues institucions.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- L'Esmuc digital fa una 'L'
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Flamenquíssim

El Concert del Gran Conjunt de Flamenco, sota la direcció del "Bolita"

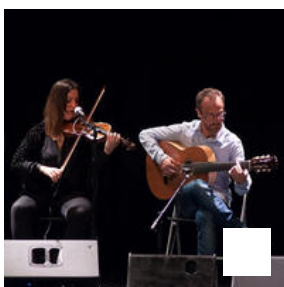
Marta Torrella
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El passat dilluns 13 de juny, els alumnes de flamenco de l'Esmuc van presentar-nos la feina feta durant les anteriors setmanes, dins el cicle de Grans Conjunts de l'Escola, al ja habitual Auditori de Sant Martí.

Enguany els alumnes han treballat sota la direcció del guitarrista, compositor i productor José Quevedo "Bolita". Tot just començar l'espectacle, va voler agrair l'Esmuc per comptar amb ell per aquest projecte, i va remarcar com de durs havien estat els dies de treball, amb tan poc marge de temps per preparar tant de repertori, però va lloar l'alt nivell dels alumnes. El concert va ser un recorregut pels principals *palos* del flamenco, combinant tradició i modernitat, lletres tradicionals i noves composicions.

El concert va començar immillorablement amb dos *cantes libres* acompanyats de la guitarra del Bolita. Rosalía Vila va evocar la veu de la Niña de la Puebla amb la milonga *Tinieblas*, i Ana Brenes va cantar la *granaina Y no llegaste a quererme*.

Tot seguit, Ana Casado i Sara Sambola es van afegir per cantar uns *tangos* acompanyats de tres guitarres, Albert Garcia, Joan Mercadal i Helena Castro, i la percussió de Pablo Gómez. I seguint encara amb repertori i formació tradicional, Cristina López i Ana Brenes van cantar unes *alegrías* amb Toni Abellán i Jero Férec al *toque*.

La interpretació d'*OFNI (objeto flamenco no identificado)*, un tema instrumental de Pablo Martín, del grup UHF (Ultra High Flamenco), de què el Bolita és membre, va canviar el caràcter del concert amb uns músics totalment inspirats: Mélodie Gimard al piano; Pablo Gómez a la percussió; Elisa Prenda al violí; al contrabaix, Alejandro Tamayo, i el Bolita a la guitarra. El concert va seguir encara amb una formació exclusivament instrumental amb la rumba *Bar Boquete*, amb Toni Abellán i Paul Bosauder a les guitarres.

Hi van tornar a sonar *cantes* tradicionals, aquesta vegada uns *fandangos* amb la veu d'Ana Brenes, les guitarres de Jero Férec i Marc López i la percussió de Pablo Gómez. Però encara quedava artilleria de noves composicions: van seguir una *guajira* de Paul Bosauder i una *seguiriya* i una rumba de José Quevedo "Bolita".

Com no podia ser d'altra manera, l'audició va acabar amb unes *bulerías*. Van aparèixer a l'escenari totes les *cantaoras* de l'Escola, acompanyades de Marc López, Paul Bosauder, Pablo Gómez i Mélodie Gimard i van oferir-nos un final de festa digne dels millors *tablaos*. Fins i tot la pianista ens va sorprendre amb uns *bailes*.

El públic, entre *jaleos* i *palmas*, va demanar més música, i després de sortir tots els músics a saludar, van animar-se a cantar encara unes lletres per *bulerías*, ja fora dels micròfons.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- L'Esmuc digital fa una 'L'

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El violinista, gairebé salvat

L'Esmuc ha col·laborat en restaurar una escultura de Gargallo

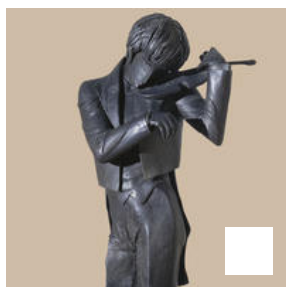

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

A mitjans de juliol, ja s'havia recollit el 85 % del pressupost necessari per restaurar l'escultura de Pablo Gargallo "[El violinista](#)", exposada al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) i necessitada d'una actuació urgent, profunda i cara. Fa uns mesos, el mateix Museu va iniciar [una campanya de micromecenatge](#) que ara està arribant a la seva fi i en la qual l'Esmuc es va implicar decididament.

A punt de celebrar-se el cent anys de la compra de l'escultura per part de la Junta de Museus, el violinista els celebraria amb un [alt grau de decrepitud](#). La inventiva de Pablo Gargallo de combinar plom i fusta ha estat funesta per a la seva longevitat, ja que la fusta ha estat emetent uns gasos que l'han corroït lentament. Els restauradors van pressupostar la restauració en 46.000 € i en van determinar la seva urgència, de manera que els [Amics del](#)

[MNAC](#) van llançar-se a organitzar la campanya de micromecenatge.

Per recaptar fons, [l'Esmuc s'hi va sumar](#) mitjançant l'organització de dos concerts al mateix Museu. El passat 24 de maig, el Quartet Emme, format per alumnes de l'Esmuc, va interpretar-hi el *Quartet núm. 9*, de Dmitri Xostakóvitx, i el 30, el Sextet de corda jazz de l'Esmuc, sota la direcció artística d'Oriol Saña, va efectuar-hi el concert "Barcelona 1920: art, jazz i avantguardes". La música estava centrada en els mateixos anys que van veure néixer *El violinista* de Gargallo, ja que hem de recordar que l'escultor va estudiar i viure molts anys a Barcelona. En el concert es va utilitzar un violí de 1838 recentment restaurat i prestat excepcionalment per a l'ocasió, gràcies a la col·laboració especial de Solé Luthiers. Finalment, amb l'assessorament de l'Escola, el MNAC ha obert un [perfil de Spotify amb una llista](#) amb més de dues hores de música que lliga amb el repertori habitual dels violinistes de 1920.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- L'Esmuc digital fa una 'L'
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

I l'agenda es va atapeir de música

Grans Conjunts, òpera i més encara

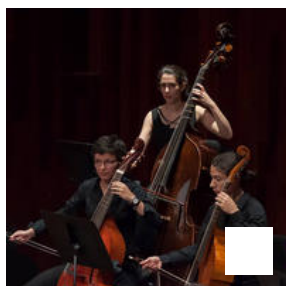

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

La darrera part del curs a l'Escola és sempre un esclat de concerts, i aquest any no ha estat pas una excepció. Els diferents àmbits interpretatius s'uneixen en l'esforç col·lectiu dels Grans Conjunts, als quals s'han de sumar altres iniciatives que són alhora assignatura, projecte i realitat artística.

El tret de sortida del cicle fou l'actuació del [Conjunt de Flamenco](#), el dilluns 13 de juny, amb la direcció del guitarrista José Quevedo "El Bolita". El dia següent va ser el torn de la Cobla, aquesta vegada sota la direcció de Jordi León, oferint un programa que incloïa una recordança especial al mestre Manuel Oltra. El dimecres 15 de juny, l'exdirector de l'Escola Superior de Música de Catalunya, Salvador Mas, va tornar a l'Esmuc per dirigir l'Orquestra Simfònica, amb un programa basat en obres de Debussy i de

Brahms. L'Orquestra va repetir el concert al Teatre de L'Atlàntida de Vic, el divendres 17 de juny. Per últim, el Conjunt d'Antiga va seleccionar part de l'òpera barroca de *Les Indes Galantes*, de Jean Phillippe Rameau, dirigida per Emilio Moreno.

Els alumnes de cant clàssic ja ens tenen acostumats a un espectacle important a finals de curs, posant en escena un projecte operístic. Aquest cop ha estat l'òpera [Betly, ossia La capanna svizzera](#) de Gaetano Donizetti, que es va representar els dies 2 i 3 de juliol al Teatre Alegria de Terrassa, en col·laboració amb l'Escola Superior de Tècniques de les Arts de l'Espectacle de l'Institut del Teatre (Estae). La representació comptà amb la participació d'alumnes i ex-alumnes (Maria Pujades, Mireia Tarragó, Néstor Pindado, Frederic Gaufichon i Carlos Gómez), sota la direcció de tres membres del professorat de l'Esmuc: Daniel Mestre (direcció musical), Susana Egea (direcció escènica) i Ofelia Sala (direcció vocal). La pianista acompanyant Daniela de Marchi també participà en la preparació d'aquesta producció.

I encara n'hi han hagut més, de propostes musicals. Els estudiants de diferents màsters de l'Escola van oferir [concerts a les diverses sales del Museu Nacional d'Art de Catalunya \(MNAC\)](#), entre el 26 de juny i el 6 de juliol. També el Museu Marès ha estat escenari de concerts estivals, mitjançant el cicle [Musicant el Museu Marès](#). Així mateix, la [Cobla de l'Esmuc](#) s'ha pogut escoltar en diversos escenaris barcelonins, així com la [Banda de Violins d'Antiga](#), al Monestir de Pedralbes.

Comentaris (0)

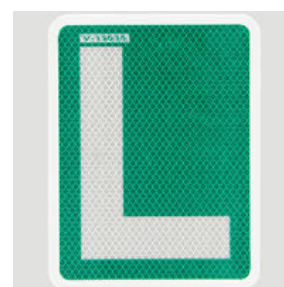
+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- L'Esmuc digital fa una 'L'
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Les capelles embetumades

Aproximació al vilancet 'de negres' del segle XVII

Josep Pujol i Coll
Professor de musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions 0

Corpus, Reis o la Immaculada—, omplen les catedrals de públic delerós d'escoltar-los, i molt sovint se n'imprimien els textos.

El contingut literari dels vilancets solia ser de temàtica seriosa, però al final de la cerimònia sempre n'hi havia algun de "jocós": els 'de negre' s'encabien dins aquesta darrera categoria. Al costat d'altres tòpics ètnics o professionals reincidents (el biscaí rústec, les gitanes balladores...), el tema de l'esclau negre és el que va tenir-hi més èxit, perllongat en repeses contínues i variacions coproduïdes per mestres de capella i poetes "vilanciquers".

Andrés, ¿do queda el ganado?- GASPARD FERNÁNDEZ ...

"Andrés, ¿do queda el ganado?", vilancet de negre de Gaspar Fernandes (1610), a càrrec d'Ars Longa de La Habana.

A aquests "villancicos de negros" vaig dedicar la meua [tesi doctoral](#), circumscriuint-los al segle XVII —quan el gènere madura— i al Vell Món —és a dir, Espanya i Portugal, evitant la ingent producció americana—. El punt de partida són els nombrosos fulletons conservats amb els textos impresos (més de dos-cents), als quals cal afegir les fonts musicals, fossin manuscrits inèdits als arxius catedralicis, fossin amb obres ja editades (una vintena en total).

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

• L'Esmuc digital fa una 'L'

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Part del tiple del vilancet "Quienes han de ser los negros", de Felip Olivelles.

La possibilitat del mirall

Un dels primers musicòlegs que va posar en el panorama internacional la importància i diversitat del patrimoni barroc llatinoamericà, Robert Stevenson, ja havia parlat dels "impulsos etnològics" dels seus vilancets, dit d'altra manera, com podria estudiar-s'hi la diversitat multicultural, molt abans que l'exotisme del segle XVIII i sobretot del XIX posés de moda el recurs, sovint fàcil i mistificador, d'utilitzar "la música de l'altre" des d'una òptica europea. Aquests impulsos etnològics plantegen una qüestió que altres estudiosos s'han plantejat davant els vilancets de negre: la possibilitat del mirall. És a dir, si aquesta música devocional tan freqüent podria transmetre part de la realitat esclava circumdant, podria reflectir elements de la realitat social, encara que els reutilitzessin en favor d'una ideologia determinada. Acceptant aquesta parcialitat i aquests interessos, ¿els vilancets de negre poden usar-se com a font etnològica, fins i tot etnomusicològica?

Duelma pues en lo negliyo,
aquí tiene un esclaviyo
que le valdlá cien ducalo,
y está muy bien enseñalo,
sabe barré y amasá,
tlael el ayua y guisá,
hazel lindo chuculate,
sopa y piya y piñonate
y buñoliya con mel.

(Pala que se duelma el Niño, Sevilla, 1674)

Val a dir que, comparat amb els segles anteriors, la realitat esclava al segle XVII a la Península era un fenomen encara ben present, però en recessió. Si al segle XVI encara trobem músics negres "de debò" en processons i desfilades, sobretot amb tambors i amb una clara funció heràldica; al segle XVII van essent substituïts per altres de fingits: cantants de la capella catedralícia que adopten un pseudoargot negre o dansaires embetumats que estilitzen balls guineans. Tot i això, aquesta realitat bescanviada i mistificada té un èxit enorme: a les danses de Corpus, la de negres serà la més sol·licitada; als vilancets nadalencs, el vilancet de negres ha de tancar la festa.

Epifania (1612-14), del pintor de Toledo Juan Bautista Maino, conservat al Museo del Prado.

Tot i els estereotips i la visió esbiaixada que s'hi dona, els vilancets de negre poden usar-se com una font documental de la vida dels esclaus. S'ha comprovat com els vilancets podien actuar com a relació de notícies, de manera que també informen –edulcorant-ho, sí– dels esclaus negres: el seu *modus vivendi*, les seves feines o la seva organització en confraries. Aquestes confraries de negres, per exemple, apareixen amb freqüència als vilancets. Ben documentades històricament, varen ser un espai de sociabilitat on els esclaus adoptaren un paper actiu, fins i tot de mecenatge, dins les seves magres possibilitats econòmiques.

Altrament, un dels elements més característics dels vilancets de negre, l'argot amb què parlen aquests falsos guineans, podria tenir als seus orígens una base real, la barreja de les llengües africanes amb el portuguès après al moment de la captura i empresonament. Al segle XVII, però, s'havia convertit en una recreació pseudo-lingüística, fruit d'una construcció més literària que vital.

I resta la música. A molts musicòlegs els agradaria trobar-hi el substrat de músiques africanes en els *zarambeques* i *cumbés*, també en els vilancets de negres. Però ¿quin rerefons africà podria restar en aquesta música composta amb oïdes europees, encara força sordes a la bellesa de la diferència? Al meu parer, el filtre del barroc és massa potent com per permetre gaires hibridacions culturals. Potser, però, alguns joc d'interjeccions vocàliques poden remetre a certs cants africans. I la presència d'instruments de percussió, tan essentats en els textos... però ben poc a les partitures.

l'Arpeggiata and King's Singers - Sa qui turo

L'Arpeggiata i els King's Singers interpreten "Sã qui turo zente pleta", vilancet portugués anònim de 1647.

Missatges ideològics

Una altra de les hipòtesis que s'estableixen a la tesi és que aquestes peces, tot i les objeccions de moralistes del moment, com Francisco Arteta o Pedro Cerone, serviren als interessos evangelitzadors de la Contrarreforma catòlica. Crec demostrar que els vilancets de negre van tenir tanta sortida per tres raons:

- La principal, perquè oferien una visió molt útil d'*alteritat domesticada*, ja que els negres hi apareixen com un estrany dúctil, afable i cristianitzat, molt adient davant la presència d'una altra alteritat rebel, perillosa i infidel com és el turc: el context de la guerra europea contra l'imperi otomà –de la qual es fan ressò diversos vilancets– és important per entendre'ls.
- Perquè suposaven un tipus d'humor moderat, l'*eutrapelia* d'arrel aristotèlica (la broma innocent i civilitzada), que donava una sortida verbalitzada i acceptable a l'esperit carnavalesc d'arrel profana, que ja havia entrat a l'església i que el Concili de Trento va voler reprimir o canalitzar. Les ensalades del segle anterior, com *La Negrina*, de Mateu Fletxa, serien un primer intent d'aquesta mesura integradora:

San Sabeya gugurumbé (La Negrina)- MATEO FLECH...

"La Negrina", de Mateu Fletxa, dirigida per Jordi Savall.

- Perquè els vilancets van ser molt usats en la música de la cort madrilenya fins a prendre un cert caràcter de "música d'estat". Així, els vilancets 'de negre' reials van erigir-se en models per a moltes catedrals espanyoles, impedit que sortissin efecte les crítiques a l'heterodòxia d'aquestes peces.

L'èxit dels propòsits evangelitzadors dels vilancets va ser possible gràcies a l'eficàcia creativa dels seus autors, mestres de capella i poetes "vilanciquers" especialitzats. Tant en els textos com en les músiques van saber recrear-hi un estil popularitzant que, efectivament, va tenir molta acceptació. Però cal anar amb precaució a l'hora d'etiquetar aquests vilancets com a "música popular", ja que els seus autors estan formats en àmbits universitaris i eclesiàstics i dominen les eines de la cultura erudita del moment.

Anàlisi textual i musical

Als textos dels vilancets s'hi observa la represa i reciclatge de motius, esquemes, elements i textos amb una gran llibertat autorial, amb continus préstecs, sencers o fragmentats. Els temes també hi són recurrents: el retrat d'un món esclau amable, pintoresc i domesticat (els negres hi fan de paletes, venen bunyols, ballen i canten alegrement davant el Portal...); la paròdia de la societat blanca (hi apareixen festes de toros, comèdies i autos sacramentals, màscares i moixigangues, danses, jocs, certàmens poètics, o la mateixa capella catedralícia, tot *ennegrit*, és clar) i jocs metateatral (mostrar l'assaig del mateix vilancet, fer reflexions sobre el gènere, discutir-ne seva vigència o obsolescència...).

Esta noche za cansaro
de tanto villanciquero,
que ya nus hace turero,
bailadero, cantadero,
de sonaja y de pandero,
con el tinte de sartén;
y en buena fe
que podía escusalo,
pulque ya se ve.

(Mucho tardan los negrillos, Madrid, 1697)

En els casos en què en disposem de la música, s'hi observa la seva eficiència al servei del text. Dins els seus mecanismes retòrico-expressius característics, paga la pena assenyalar l'esternut, el riure i les veus interjeccionals i onomatopeies dels instruments:

[Tiple 1º]
[Tiple 2º]
[acomp^{to}.]
[arpa]

¡Hu - chu - á!
¡Huchúa!

L'esternut a "¡Huchúa, hú!" (1683), de Vicente Artal

T 1

y se ri ye y se ri ye

El riure a "Hagan prasa" de Matías Veana (ca. 1656 - 1708).

30

he he he he he he va mo - so lá - ze: huns

fe - ssu o me - ni - no Ma - mu - é he he he he he he

42

Ti I bé y_el te - que - té, y_el te - que - té, ye-gue tu - ro ne-glo, den col pla -

Ti II té, y_el te - que - té, la la la, la, le le le,

Ac. 6 6 6

Interjeccions als vilancets "Sä qui turo zente pleta" (1647) i a "Quienes han de ser los negros" de Felip Olivelles (ca. 1657-1702).

161

Ti 1 tu ru - tu tu - ru - tu tu - ru - tu tu ru - tu tu - ru - tu tu - ru -

Ti 2 tu ru - tu tu - ru - tu tu - ru - tu tu ru - tu tu - ru - tu tu - ru -

A tu - ru - tu tu - ru - tu tu - ru - tu tu ru - tu tu - ru - tu tu - ru -

T i tu ru - tu tu - ru - tu tu - ru -

Ti II C tu tu ru tu tu ru

A II C tu tu ru tu tu ru

T II C tu tu ru tu tu ru tu tu ru tu tu ru

B II C tu tu ru tu tu ru tu tu ru tu tu ru tu

Onomatopeies de les xeremies a "Helmano Flancico", de Mateo Peñalba.

Relacions intertextuals

El vilancet barroc funciona com un "metagènere" –concepte adoptat per Bernardo Illari, per la seva la capacitat de dinamitar els seus límits i absorbir influències d'altres gèneres i àmbits–. Per això cal defensar-hi la utilitat dels acostaments interdisciplinars, que combinen literatura, música, història o les arts plàstiques. I per això mateix la darrera part d'aquest treball dedica un punt de vista intertextual als vilancets de negre, per observar-hi el tràfic d'influències que van mantenir amb altres fonts coetànies:

- Amb el teatre: el vilancet en si mateix té molts elements dramàtics que estructuralment ja l'acosten al teatre, i encara més amb les formes del teatre breu del Segle d'Or (vilancets en comèdia, vilancet moixiganga,

inclusions de jácares ...). Quan apliquem un zoom als personatges negres, convertits en arlequins prop del Portal, les concomitàncies són encara més àmplies.

- Amb les danses "de cascavell": als textos dels vilancets de negres s'hi esmenten moltíssimes danses. D'aquestes, algunes ja eren considerades "negres" (guineos, zarambeques, paracumbés), d'altres simplement eren "exòtiques" (sarabanda, canario, xacona). Totes elles presenten connexions amb les danses "de cascavell" ballades per Corpus, que inclouen amb gran diversitat de personatges ètnics.
- Amb la iconografia: els vilancets de negre sintonitzen un mateix món iconogràfic mental amb molta imatgeria sis-centista coetània, des del tractament del Rei Baltasar i els seus patges, fins a la faràndula de Corpus, amb les seves tarasques i gegants.

Disseny de tarasca (o drac) construïda per al Corpus madrileny de 1663. El text diu: "Estos negrillos an de ir el uno tocando un tamboril y el otro tocando un panderillo para acallar al niño, y el collar deste chiquillo de canpanillas y cascabeles. Hesta mujer y el borrico an de yr vaylando como que le esta acallando y metido en este carreton dando brinco acia arriba juntamente con ella y bestida al usso a de yr."

(Aquest article sintetiza les línies principals de la meua tesi de doctorat en musicologia, [Els vilancets 'de negre' al segle XVII](#) (Universitat Autònoma de Barcelona, 2016), però sense l'aparell crític, la bibliografia ni els nombrosos exemples literaris i musicals, disponibles en la seva [versió en línia](#))

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Gràcies al cromosoma

Una cançó de Javier Krahe

Carles Ill
Professor de l'Esmuc

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions 0

Javier Krahe va morir fa un any. "La muerte no me llena de tristeza. / Las flores que saldrán por mi cabeza / algo darán de aroma". Ho deia a la cançó *El cromosoma*, després de dir:

Hace tiempo que me importa un comino
que el último jalón de mi camino
caiga lejos de Roma.

Hace tiempo que no juego al acertijo
tan esdrújulo de un padre y un hijo
y una blanca paloma.

Y lo cierto es que no me desespero,
desde el día en que al célebre madero
lo comió la carcoma.

Pero si me preguntan y lo digo,
aparte de algún que otro íntimo amigo,
todos creen que es broma.

Y como con eso no se bromea,
esperan que Dios me dé con la tea
de churruscar Sodoma,
o que al menos diga yo, reconfortante,
que me he hecho mahometano o protestante;
hablamos otro idioma.

Pues nada más que eso me faltaba,
que tuviera que asirme a la chilaba
del profeta Mahoma,
ni a tripa de Lutero ni aun de Buda.
Prefiero caminar con una duda
que con un mal axioma.

Porque dudo que al final de este asunto
la cosa no se acabe con un punto
sino con punto y coma,
y no espero un cielo o un infierno.
Lo más confío en que seré algo eterno
gracias al cromosoma.

Tranquilo puedo vivirme mi historia
sabiendo que a las puertas de la gloria
mi nariz no se asoma.

El 1981 apareix [la cançó](#) al disc *La Mandrágora*, amb Javier Krahe, Joaquín Sabina i Alberto Pérez, gravat en directe al bar del mateix nom. Llibertat religiosa: llibertat també per negar la religió.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

- L'Esmuc digital fa una 'L'
- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Xavi Torres

“Sempre tinc Mehldau, Hancock i Jarrett a l'orella, fins i tot a vegades em prohibeixo escoltar-los!”

Carles III
Professor de l'Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions 0

Al maig passat, Xavi Torres va apadrinar un nou piano per a l'escola amb un concert a la Pedrera. Ara a l'estiu, l'hem trobat entre els concerts de Tarragona, Montblanc, Barcelona i Amsterdam

Ja han passat dos mesos, però com va anar això d'apadrinar un piano per a l'Esmuc? el concert? Records de l'escola? Ja queda lluny l'Esmuc?

Va anar molt bé, una experiència molt bonica. La Pedrera és un lloc especial, no hi havia tocat mai, i el piano estava molt bé. M'alegra que es renovi el parc d'instruments de l'escola. Em va fer molta il·lusió, també, que

vinguessin alguns professors que vaig tenir a l'Esmuc, com en Lluís Vidal o en Jean-François Dichamp.

Ja fa tres anys que vaig acabar els estudis a l'Esmuc. Òbviament es va allunyant a poc a poc amb el pas del temps, però, alhora, en tinc uns records molt vívids i alegres, i ha estat, definitivament, una part molt important del meu desenvolupament personal i musical. M'agrada poder mantenir el contacte amb la institució d'una manera o una altra. Em quedo amb les amistats que hi he trobat, tant d'altres alumnes com de professors, i amb el record que era un lloc molt agradable, de mida humana i bona gent.

Els darrers quatre anys, moltes actuacions amb diverses formacions d'Holanda i de Catalunya, i també en solitari, per diversos països. Quina foto panoràmica en fas? Com s'ha rebut la música? Com l'has viscut des dels escenaris? Anècdotes? impressions? Idees?

Tot i estar molt bé a Barcelona i començar a tenir una activitat concertística, tenia bastant clar que volia marxar a fora durant un temps a l'acabar l'Esmuc per créixer personalment i musical, i estava mirant diferents opcions. Finalment, i en bona part gràcies a les bones opinions que em transmetien els meus amics Lluís Casares i Joan Terol, que ja vivien a Amsterdam, vaig decidir anar a estudiar el Màster a aquesta ciutat, juntament amb el meu company de promoció de l'Esmuc Bruno Calvo. Com que és a dues hores de vol de Barcelona, puc anar baixant bastant sovint per tocar i poder empapar-me de la música d'aquí, que m'agrada molt. Això m'ha permès formar part de nous projectes amb base a Amsterdam, amb els quals hem viatjat una mica, i alhora poder mantenir-me més o menys actiu a Catalunya. Estic segur que haver anat un temps a Amsterdam m'ha aportat experiències i maneres de fer música diferents a les que vivia a Barcelona. D'altra banda, però, estar a cavall entre les dues ciutats porta a tenir la sensació que a vegades no ets del tot ni en un lloc ni en un altre; algun cop pot ser difícil mantenir aquest equilibri. Tot i això, el balanç és superpositiu. Recomano absolutament marxar a fora un temps, i veure-ho tot des d'una perspectiva d'estranger: idioma diferent, cultura i reacció cap a la cultura diferents, humor, etc.

Fa ja sis anys del naixement del Xavi Torres Trio, amb Vic Moliner i Joan Terol. L'any passat va aparèixer el vostre primer àlbum, *Skyline*, va guanyar el Keep An Eye International Jazz Award i el premi Millor Grup de l'any 2015 de l'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya. Aquest *Skyline* s'obre amb el perfil de Tarragona, "Tarragona Line", un tema inspirat en la teva ciutat (sembla) i altres perfils, horitzons?: "Athos"? "Lepant"? (Potser per un dels carrers de l'Esmuc?); també inclou algun estàndard, a part de les composicions pròpies...

Sí! El format de piano trio és un dels que sempre m'ha atret més. Recordo que, al primer curs de l'Esmuc, en Joan Díaz em va dir que tot pianista havia de tenir un trio per anar provant temes, etc. Després de tocar amb gent diversa, vaig veure'm amb cor de demanar-li al Joan Terol que toqués amb mi regularment, i també l'hi vaig demanar a en Vic Moliner, amb qui ja tocava al seu grup Verd i Blau. Sense ser una decisió molt conscient, el trio s'ha anat fent molt sòlid i amb una idea cada cop més clara. Suposo que això és el que li va agradar a en Joan Díaz quan em va comentar que volia produir el primer disc del grup!

El disc inclou composicions que reflecteixen persones, llocs o vivències que han estat importants a la meua vida i que em defineixen, així com l'*skyline* defineix el perfil d'una ciutat. Així, "Athos" és el meu gos, "Lepant" és el carrer on vaig viure a Barcelona, compartint-lo amb amics de l'Esmuc, o "Seguim" és un homenatge als amics que, tot i els anys, seguim junts.

Contingut Actual

Número 50, juliol-setembre 2016

Destacats

- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article
- La tònica dominant

• L'Esmuc digital fa una 'L'

- La revista ESMUCdigital no es fa responsable de les idees i opinions expressades pels seus col·laboradors en els articles.

Contingut Anterior

- Número 24, gener 2014
- Número 22, novembre 2013
- Número 23, desembre 2013
- Número 54, gener 2017
- Número 25, febrer 2014

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Aquest estiu combines les teves actuacions com a líder del Trio amb les que fas, per exemple, amb el quintet del guitarrista sud-africà Vuma Ian Levin o amb el grup del bateria gallec Carlos López. Rols diferents, estils diferents...?

Relativament. Sí que noto una certa pressió diferent quan es tracta del meu grup o quan sóc *sideman*. Vulgui o no, quan jo sóc el líder de la formació, hi ha algunes coses extramusicals a les quals he d'estar atent, mentre que quan sóc *sideman* em puc oblidar de tot i centrar-me en la música. En certa manera, m'agrada més tocar amb altres grups que en el meu projecte!

També, tocar música que ha escrit algú altre és molt enriquidor i em porta a llocs musicals als quals jo no hauria arribat mai. Al final, l'objectiu és fer música i passar-s'ho bé fent-ho, per tal de transmetre-ho. Així, m'encanta que de tant en tant em vagin trucant músics d'aquí, tot i saber que estic vivint a Amsterdam.

Skyline ja haurà rodat per força escenaris; els temes compostos fa un temps, juntament amb els solos, han anat creixent i canviant. Com és aquest camí?

És un camí molt bonic. Però, més que pels concerts, que també, la culpa de l'evolució és que en Vic i en Joan estan molt involucrats amb el grup i amb la música que fem. Com a líder, és determinant rebre aquesta energia, aquest *feedback* i aquest compromís de part dels altres músics. Al cap i a la fi, estem fent música sigui de qui sigui, i cadascú sap millor que ningú què hi pot aportar.

Busqueu un so propi, personal? Teniu influències, referents que busqueu, amb els quals us sentiu còmodes o que voleu transcendir, barrejar...?

Sí! Al principi, com et deia, simplement jo escrivia algunes cançons i miràvem de tocar-les com fos. Amb el pas del temps, el trio ha anat evolucionant en una direcció més o menys concreta i, des de fa poc, en som conscients i volem aprofundir-hi; veiem que pot sorgir-ne alguna cosa original i interessant. Per això insisteixo en la importància de la idea de grup, que tothom s'involucri en servei de la música.

Aviat un segon disc de Xavi Torres Trio?

Sí! Gravarem al novembre, aviam com va!

I també el teu primer disc de piano sol, que serà el que presentaràs a l'abril a l'Auditori?

Ho tinc al cap des de fa un parell d'anys, és un repte enorme. Tan enorme que fa temps que ho vaig preparant però mai m'hi he atrevit del tot. Amb aquest concert a l'abril a l'Auditori vaig veure clar que ho havia de fer, així que el gravaré per poder presentar-lo allà.

A Amsterdam ja has fet el Màster de piano jazz i estàs acabant estudis de *Bachelor* de piano clàssic. Com i on coincideixen els dos àmbits en els projectes que tens?

Coincideixen més del que es diu i se sent en l'àmbit acadèmic, tan acostumat a dividir currículums i assignatures. Al cap i a la fi, es tracta del mateix instrument, i de crear música amb ell. No pot ser tant diferent!

Filant una mica més prim, crec que tots dos móns tenen molt per compartir un amb l'altre. Per a un pianista de tradició jazzística, el clàssic et pot ajudar a millorar la tècnica, el so, la polifonia... Però també t'obrirà les orelles a uns sons i textures més difícils de trobar en el jazz, i que et poden inspirar molt, així com el focus, el nivell de precisió, el detallisme i el poc conformisme que tenen els concertistes clàssics.

D'altra banda, l'ensenyament de piano clàssic actual s'ha desmarcat de la seva tradició, en la qual interpretar, improvisar i inclús compondre anaven units de la mà. Precisament el meu professor de clàssic a Amsterdam, David Kuyken, està treballant en un programa per a joves pianistes que torni a unir aquestes facetes perquè es retroalimentin, tal com ho fan en la majoria de músics de jazz.

Alguns pianistes, compositors, de jazz o de clàssica, que sempre t'acompanyen, t'inspiren o et persegueixen?

Buf, te'n diria molts... Sempre tinc Mehdau, Hancock i Jarrett a l'orella, fins i tot a vegades em prohibeixo escoltar-los! Però també Monk, Wynton Kelly, Ahmad Jamal, Fred Hersch, Kenny Kirkland, Jason Moran... Bach, Brahms, Bartok, Mahler, R. Strauss... He redescobert E. Rautavaara fa poc, molt bo! I un llarg etc.

Comentaris (0)

[+ Afegir un comentari](#)